

sen igga kiisatusse jutes, mis minno peâle langeb: eggas se ei seisa mitte allati paigas, waid lähhâb omma seâtud teed eddasî, nenda fui pilswed. Ja fui se wast selja tagga on, siis pâikenne haffab jálle paistma. — Wata, wennike, sel wiñil pannen isseenast tâhhele keige selle jutes, mis suin elloaeges minnuse juhtub; ja sel wiñil arwan ka sedda ârra, mis heal ehk kurjas pával minno osaks saab. Ja et isseârranes raskel pával meel ei lähhâ nufraks, seks pean sedda pühha kirja sanna allati meles: „Ma nomin ja karristan neid, sedda ma armastan.”

III.

Essaw mõtte Jeesusse peâle waigis,
tab wihha-waeno süddamies.

Üks küllamees olli ühhe teise käest fibbe-

daste pahhandatud sanud. Eest haffas tuline wihha temma süddame seest tousma, ja wôttis kätte, omma ligateggiale kurja kuriaga maksta. Selle tee peâl, mis temmal seks ees olli, pidti ühhest kisrrifust mõðda tullemä. Mâggi uked lahti ollewad, ja ei teâdnud, mis se olli, mis tedda nago wâggise senna sisse ja nende kolme kui polz tombas, mis seâl raiastikkult rippusid, ja sel aial veel nâggusamaks oolid lâinud sest, et pâikenne selgeste peâle paistis. Eessimenne kui náitis Jeesusse peâle siis fui, tedda pilkamisseks, purpuri mantsi temma ümber, ja krooni fibbowitsust temma pâhhâ pandi. Selle kui olla olli kirjotud: „Temma ei sõimand wasto, kui tedda sõimati.” Teise kui peâl Jeesust náhti siis, mil need ülleannetumad kohto sullased tedda armetumal wiñil peksid. Allakirri olli: „Temma ei âhwardand, kui temma kannatas.” Kolmas olli, kui Jeesust risti lõdi. Al seisis: „Issa, anna neile andeks!!! — Kui mees,